

НЕМА ТАКОЇ ПОДІВ В ЖИТТІ, ПРО ЯКУ НЕ МОЖНА-Б РОСКАЗАТИ ШКАВО І ПОПУЛЯРНО.

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

В РОБІТНИЧІЙ ЛІТЕРАТУРІ ВІДБІВАЄТЬСЯ ЖИТТЯ П БОРІТЬБА ПРАЦЮЮЧОЇ КЛАСІ.

ЖІНКА, ЩО ЗАПАМ'ЯТАЛАСЯ.

(Уривок одного з розділів з книжки Дайма Тулі "Жебраки Життя".)

Злиди плазують до злидин... бо більше їм нікуди плазувати... Чи вони знаходять там полегшу... це вже менш певна річ.

За близько сто п'ятдесятя доларів на тиждень, та половину цього забирала в неї хазяйка Крим того, в Едди були ще-виздатки, найбільшій з них — це виплата боргу в тисячу доларів адвокату, що добився її оправдани в процесі за вбивство.

Едди не було ще йвісімнадцяти. П'ятьдесят років їй вартувався до суду. Вона пішла до шпиталу й розказала старшій сестрі-жалобниці про свій стан, бо бажала розмовляти з особою свого-ж полу.

Едди покінула шпитал за п'ять тижнів. Старша жалобниця позичила їй двадцять п'ять доларів, що їх Едди сплатила годо-м. Едди купила блакитний револьвер і повернула до батьківської хати.

Едди застрілила свого батька й поранила брата у стейті, що межує з Огайо. Едди — це не справжнє ім'я, але-я все ще люблю її й не зроблю нічого такого, що заввадило-б їй перебувати в соціальної системи, де все повне цюти та цюти-вухи.

Вона сиділа поміж бур'янів та побіглих гераній, що покривали могилу, доки сонце заходилося за гори. Батько мав повернутися з роботи о шестій. Був час рнувати.

ЖЕБРАКИ ЖИТТЯ.

Жебраки Життя — це назва книжки американського письменника Дайма Тулі, яку нещодавно видали Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство в перекладі І. Ю. Кулика, відомого українського поета-письменника, знаного українським робітникам і фермерам в Канаді як буржуазного українського-радянського представника в Монреалі.

Жебраки Життя — це люди, що їх називають в Америці "тремпани", "гобо", що не мають притулку, що дома їх там, де застане ніхто, вима, де дистанція. — випросити чи "потягнути" — їжу. Це люди, які скажуть на потяги (або під потяги), які їздить в "бакс карах", на буферах, яким потяги відносять ноги, голови, яких-тобят позаші, детективи й побожні люди.

Жебраки Життя — це витвір сучасного капіталістичного суспільного ладу, це не тільки ті робітники, що не хочуть працювати, але й ті, що шукають праці, примушені марширувати з одного кінця країни в другий, а потім, маршируючи, броджаче життя — стає їх "фахом".

Вона розділялась по кухні Батько, побачивши її, здивовано оглянувся й сконав наступної хвили. Дві кулі пронизали його мозок, він упав на гарячий піч і скотився на підлогу.

ІЗ ЦИКЛЮ "ГАЛИЧИНА".

Прокляте нас рідна мати, Бідна, темна удова, Як у бою рідний брате, Впаде твоя голова. Прокляте нас від порога Вірний церкві старий дід, Кров'ю сплясна дорога Скрізь значимте наш слід.

ЗА ВІЩО?

(Написав П. Лісовий.)

Прийшли страшні роки війни. Тисячі людей загарабилися в якесь страшна машина, що озвнала їх у сірі шинелі, сядовила в потяги, а потяги ті везли їх у невідому Галичину, Польщу, кудись у литовські ліси, Кавказ. Там більшість їх них гинула, не знаючи, за що й про що.

Здавалось, цьому не буде-ж ніякі краю. Кров, що лилася там, вже докотувалась до сіл. Десь у глибинах відбувалися якесь зміни. Прислана віскамі думка почала ворухитися, шукати відповіди. За що, про що, за кого? Кому-вона потрібна? А тут і до села стало доходити. Салдати, безногі й безрукі, приносили звіти, з окупів пекла, ненависть до начальства.

ХАЙ НЕ БУДЕ БІЛЬШЕ ВІЙНИ.

Салдати намагались рухатися на літках, скидали з себе липку кору, яка гнила їх. Один із нас промовив скорботним, мов похоронний дзін, голосом: Даремне це потім розказуватимеш, тоби не повірять і ніхто не знатиме, чого ми зазнали. Тільки ми. Ні, навіть ми самі забудемо — кинув хтось.

В цьому брудному путі, крякши під дводині збудив інші такі ж крики. Треба, щоб не було більше-ж таких війн після цієї. Сумрачні, гнівні викрики цих прикованих до землі, врослих у неї людей, підіймали і розносили вітер, мов на крилах. Не треба більше війни. Не треба. Досить.

КУПУЙТЕ КНИЖКИ ДЕШЕВОЇ БІБЛІОТЕКИ

Робітничо-Фармерська Книгарня у Вінніпегу дістала останніми часами новий транспорт цінних книжок дешевого видання.

Advertisement for Workers and Farmers Book Store. Features a book cover for "Борислав Сміється" (Borislaw Smiyetsya) by Ivan Franko. Text describes the book and offers details on purchase price and shipping.

Advertisement for "КРАСІН" (KRASIN) in the Arctic. Mentions the author Naris M. Shpanova and includes a continuation of the story about a dirigible.

Після старту ми викинули кілька блішанок з бензином, щоб мати змогу піднятися якомога вище, і передіти горіч коло Кінгсбей. Через 15 хвилин ми опинились над морем, яке в цьому місці було вільне від криги. Ми держали курс на північний-захід в напрямі до північно-східного кінця незаселеного узбережжя Грінландії.

рижабля. Це було в 4-й годині ранку, і відтоді я Понтрємолі більше не бачив". Каїстрофа. "Диржабля летів далі, борючись з вітром. Просинилося, але всі дуже стомилися від доведеного літання. В 9-й годині ранку я дивився на показники височини: ми швидко знижувалися. Одночасно я почув сигнали моторів-стам".

"Італія" — в повітрі.

Понтрємолі піднявся на гору, бо-ж вони зважали ходити в гондолі. Понтрємолі піднявся на гору, ліг спати в коридорі, у верхній частині ди-

Workers and Farmers Publishing Ass'n Ltd. Winnipeg, Man.